

Vem vill ha Heinz Hopf

En morgon helt nyligen fann jag en liten notis i tidningen som helt kort talade om att skådespelaren Heinz Hopf dött. Femton rader bredvid en ungdomsbild berättade att han blev 66 år gammal, debuterade i en Ras-musfilm och gjorde många roller i TV, bland annat i Rederiet. Bilden kunde väl vara tagen nån gång på sextitalet, eller helt nyligen för den delen. Han hade ett sånt utseende, som åren inte brydde sig om att rufsa till. Och plötsligt befann jag mig förpassad till min barndom igen.

Det var lördag. Mamma hade öppnat sitt lilla blå skrin och rafsat fram en veckopeng, solen värvärmd och 50-öringen brände i min ficka. I den andra fickan fanns mina filmstjärnor, serie D eller det kanske var serie H. Serien var i det närmaste komplett, och nu skulle jag få hela serien med den där eftertraktade Doris Day, och kanske en Pat Boone. Eller så Ester Williams, hon som var stenhårt sminkad redan under vattnet. Hade jag tur så skulle det också finnas en påse kakkross på bageriet för 10 öre, nåt att mumsa på. Gotta, eller godis, var inte att tänka på, för även om 50 öre kändes som en förmögenhet

ibland, så hade även den förmögenheten sin begränsning.

Men vad händer? Jag öppnar mitt nya paket med filmstjärnor, och överst ligger Heinz Hopf mot orange bakgrund. Det var faktiskt en sån där dussinbild, som ingen ville ha. En utfyllnad liksom, helt omöjlig att byta, endast till för att göra bunten tjockare. Vem hade hört talas om honom, för den delen, i alla fall inte jag och mina kakkrossätande kompisar. Men OK. Jag tittade på nästa bild. Heinz Hopf. Samma bild. Och nästa, och nästa. Där låg tolv Heinz Hopf, och sen inget mer!

Besvikelsen var enorm, jag grät på väg hem, glömde till och med att smita in på bageriet. Äntligen så får man 12 istället för tio bilder i ett paket, och så är det med nån utfyllnad som heter Heinz Hopf, som man dessutom inte ens kan uttala.

Jag glömde aldrig den bilden. Under alla år har jag mer eller mindre undvikit, säkert omedvetet, filmer och program där Heinz Hopf medverkat.

Om jag vill se rederiet, nä jag ska putsa fönstren. Hänga med på kådisbellan, ja så Hopf är med, nä jag ska skura toaletten med en tandborste.

Anders Arhammar



Hopf blev till ett begrepp för mig, att liksom få mycket av något när man inte vill ha det. Som när det regnar en sommarkväll, strax efter att man vattnat alla rabatter. Eller när Berit på jobbet bjuder alla på hur mycket kola de vill ha, och man nyss varit hos tandläkaren och inte får äta nåt på två timmar.

Eller när femton danssugna tjejer på gymnastiken trånande bara väntade på att få dansa tryckare, och man kände att doften, för att inte säga stanken, av armsvett just då började sippra ut genom den vita skjortan av nylon som annars var tät som ett bankfack.

Så när jag såg notisen i tidningen var det verkligen en epok som gick i graven. Allt rann upp framför mina ögon och som i ett blixtljus ser jag namnet framför mig; Horst Bucholtz. Det var han som var på bilden, i alla dessa år ihågkommen som Heinz Hopf. och jag kommer på mig själv att treva i fickan efter en 50-öring, för att gå ut och köpa en filmstjärna.

Jag skulle verkligen vilja ha en Heinz Hopf.

Reumatikerförbundets styrelse

Ordförande

Lena Öhrsvik, Bornholm

1:e vice ordförande

Margareta Bäckskog, Sthlm

2:e vice ordförande

Kerstin Carselind, Österskär

Ledamöter

Bo Ringertz, Lidingö
David Magnusson, Offerdal
Kurt Jörgensen, DalsRostock
Margareta Kassfeldt, Piteå
Annika Gigel, Ängelholm
Bo Jonsson, Hägersten

Ersättare

Anne Carlsson, Skattkärr
Ragna Karlsson, Skellefteå
Anneli Joneken, Sollentuna
Reino Leino, Uppsala

Förbundssekreterare

Elsesmarie Bjellqvist

Revisorer

Kent Westerlund, aukt revisor
Benny Ahlberg
Sune Gréen
Rolf Andersson

Ersättare

Britt Ehrling, aukt revisor
Bror Karlsson

Valberedning

Micke Persson ordförande
Siv Billenberg
Lars Oskarsson
Elisabeth Eriksson
Britt Dovmyr

Ersättare

Anna-Lisa Hörnfeldt
Mona Korths- Nordén
Susanne Ahlqvist